

[Finansministeren.]

besvarede nogen af de spørgsmål, jeg stillede til ham i går, og derfor kunne jeg også tage under overvejelse, om jeg skulle svare på nogen af de spørgsmål, der blev stillet til mig i dag, men hvis vi bruger den façon, kommer vi ikke langt i diskussionen. Jeg forstår, at det ærede medlem jo netop har det ønske, at planen skal drøftes nærmere, og det ærede medlem bad ligefrem om, at jeg skulle stille min fantasi til rådighed. Om det nu kan pynte så meget på planen, at den kan blive brugbar, ved jeg ikke.

Det ærede medlem sagde først, at der var det problem, hvor mange portioner man skulle søge pristallet nedbragt med, og jeg synes i og for sig, der var lidt i det, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, at når planen var så god, måtte man jo stræbe efter mange portioner. Når vi ikke kan dette, skyldes det formentlig, at det bliver meget vanskeligt at opnå så store besparelser, at man kan få en nedbringelse med mange portioner. Nu har jeg prøvet på at svare det ærede medlem.

Så sagde det ærede medlem, at det afgørende må være eksporten, omkostningsniveauet. Jeg synes, det ærede medlem der helt glemmer, at det afgørende ikke alene er omkostningsniveauet, men spørgsmålet, om varerne er til rådighed til eksport, og her er det, at det bliver fatalt, hvis man gennemfører planen i så stort omfang som foreslået af det ærede medlem uden tilsvarende besparelser for staten. Det vil medføre forbugsudvidelser, der vil være særdeles skadelige for valutaudviklingen i den kommende tid, og det ærede medlem tager efter mit skøn lidt for let på dette. Det fandt udtryk i det ærede medlems bemærkning om, at budgetoverskuddet for det kommende år ikke kan være et endeligt tal, det må bedømmes i sammenhæng med den almindelige økonomiske udvikling. Ja, det er helt rigtigt; men giver en bedømmelse af den økonomiske udvikling i det kommende år os den opfattelse, at det, vi kan stille imod, er et mindre overskud på finans-

lovforslaget? Det tror jeg ikke, og jeg har da heller ikke hørt, at det ærede medlem fra anden side har fået tilslutning til denne opfattelse.

Det ærede medlem var vist stort set enig med mig om, at en portion ville koste et par hundrede millioner kroner. Jeg forstod også på det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, at der ikke var stor divergens herom. Det er klart, at man kan bygge en nedsættelse op på mange forskellige måder. Jeg har nævnt eksemplet med børnetilskuddene, hvor det måske kan blive lidt billigere; jeg har nævnt andre eksempler, hvor det er betydeligt dyrere, men man kan jo ikke bygge et forslag op alene under hensyntagen til, hvad det koster; vi må vel også tænke lidt på, hvem der får nedsættelsen. Hvis man kun går børnetilskudsvejen, bliver det familier med børn, som jeg under alt godt, men der kunne være mange andre, som vil blive ramt hårdt ved, at man kun rører ved børnetilskuddet.

Det ærede medlem spurgte i denne forbindelse, hvor meget tekstilafgiften kunne tænkes at indbringe, og jeg forstod på det ærede medlem, at her var vejen, man kunne gå: man kunne ophæve tekstilafgiften. Jeg kan gøre det ærede medlem opmærksom på, at tekstilafgiften er budgetteret til 240 mill. kr. for det kommende år, og tekstilafgiften betyder knap 1 portion i pristallet. Det vil altså være en meget dyr vej at gå. Nu ved det ærede medlem dette.

Men det afgørende er trods alt: Er det muligt at opnå besparelser? Jeg har forstået på det ærede medlem og hans parti, at det er dette, man lægger afgørende vægt på, og jeg tror, det ville bringe lidt mere klarhed ind i denne diskussion, om det ærede medlem ville besvare det spørgsmål, som blev stillet i går: Hvor langt mener man fra konservativ side man kan gå f. eks. med besparelser indenfor vejudgifterne? Den højtærede trafikminister har allerede været nærmere inde på dette spørgsmål, og såvidt jeg kan se, er en af de veje, man her kan gå, at man kunne spare noget på til-